Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	11C/4/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1108203214
Dátum vydania rozhodnutia:	09. 05. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Branislav Král
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2012:1108203214.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudcom JUDr. Branislavom Královom, v právnej veci navrhovateľa: T.. L. A., Q. I. XX, Bratislava, občan SR proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova č. 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom, takto

r o z h o d o l :

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 5.000,- EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd žalobný návrh zamieta.

o d ô v o d n e n i e :

Pôvodní navrhovatelia v 1 až 3 rade (T.. L. A., L. J. A., P. L. A.) sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 30.1.2008 domáhali náhrady škody vo výške 30.250.000,-Sk s prísl. titulom náhrady škody spôsobnej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom odporcu.

Svoj návrh odôvodnili tým, že rozhodnutím Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru osobitnej komisie č. PPZ-387-805/JKP-2005 bol navrhovateľ v 1. Rade označený za osobu nespoľahlivú. Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v 1. Rade opravné prostriedky - rozklad, žalobu na súd, podnet prokuratúre, ako aj žiadosti o predbežné prerokovanie náhrady škody. Na základe protestu generálneho prokurátora SR č. VI/1 Gd 2354/05-50 z 2.2.2006 Ministerstvo vnútra SR, prezídium PZ osobitná komisia rozhodnutím č. PPZ -114/JKP - OK-2006 zmenil vyššie uvedené rozhodnutie tak, že navrhovateľa označil za spoľahlivú osobu. Vyššie uvedeným rozhodnutím Ministerstva vnútra SR bola vážne a zásadným spôsobom poškodená dobrá povesť navrhovateľa v 1. Rade, jeho meno a osobná česť, možnosť profesionálnej realizácie sa, zhoršenie kvality života navrhovateľa v 1. Rade a jeho rodiny, psychických útrap s dôsledkami na zdravotný stav navrhovateľa v 1. Rade a príslušníkov jeho rodiny. O vyššie uvedenom rozhodnutí Ministerstva vnútra SR bola verejnosť informovaná televíziou i tlačou.

Navrhovateľ v 1. rade podaním zo dňa 6.5.2009 doplnil žalobný návrh o popísanie rozhodujúcich skutočností, pričom uviedol, že v roku 2003 vykonával štátno-zamestnaneckú funkciu vrchného riaditeľa legislatívy a práva na Ministerstve zdravotníctva SR. Pre jeho názory na ústavnosť a súlad so základnými princípmi práva pripravovanej reformy zdravotníctva došlo zo strany vtedajšieho ministra zdravotníctva L.. D.. S. k nezákonným postupom voči jeho osobe. Dňa 18.12.2003 bolo vydané rozhodnutie o skončení štátno-zamestnaneckého pomeru navrhovateľa v 1. Rade s Ministerstvom zdravotníctva SR. Po takmer 6 ročnom spore rozsudkom NS SR vynesenom dňa 21.4.2009 v konaní 1 Sžo 192/2008, bolo s konečnou platnosťou potvrdené rozhodnutie o zrušení a nezákonnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru s navrhovateľom v 1. Rade. Okrem skončenia štátno-zamestnaneckého pomeru bol navrhovateľ v 1. Rade na základe nepravdivého udania L. S. L.. D.. S. spočívajúcom v tom, že ho navrhovateľ v 1. rade chce zastreliť, podrobený perzekúcii, sledovaniu a útokom zo strany štátnych orgánov Ministerstva

vnútra SR, ktoré priamo riadil F. L. F. D.. F.D. U.. O tom, že minister zdravotníctva cieľavedome, podlo a lživo požiadal o ochranu pred osobou navrhovateľa v 1. Rade sa tento dozvedel vo februári roku 2004 od orgánov polície v súvislosti s preverovaním jeho zbraní. Súčasťou perzekúcie navrhovateľa v 1. Rade bolo vydanie rozhodnutia Ministerstva vnútra SR, Prezídia PZ, osobitnej komisie o nespoľahlivosti navrhovateľa v 1. Rade na držbu strelnej zbrane zo dňa 1.8.2005 č. PPZ-387-805/JKP-2005. V súvislosti s protestom Generálneho prokurátora zo dňa 2.2.2006 č. VI/1 Gd 2354/05-50 ako aj verejnými protestmi navrhovateľa v 1. Rade v priestoroch NR SR a konaním Výboru pre obranu a bezpečnosť NR SR, osobitná komisia ministra vnútra SR dňa 21.2.2006 rozhodnutím č. PPZ-114/JKP - OK-2006 označila navrhovateľa v 1. Rade za osobu spoľahlivú. Ku škode a nemajetkovej ujme došlo tým, že odporca nezákonným rozhodnutím a postupom znemožnil navrhovateľovi v 1. Rade vykonávať činnosť zodpovedného zástupcu pre nákup a predaj zbraní a streliva, ako aj činnosť zodpovedného zástupcu pre cestovno-kancelársku činnosť firmy E.Ketner, s.r.o., navrhovateľ v 1. Rade bol uvrhnutý do hmotnej núdze tým, že v čase keď nepoberal štátno-zamestnanecký plat, bola mu aj znemožnená činnosť v rodinnej firme E. Kettner, s.r.o, bola znemožnená a zhodená rodinná firma E. Kettner, s.r.o., práve preto, že táto bola spojená s menom navrhovateľa v 1. Rade, bola poškodená radosť zo života a možnosť oddychu navrhovateľa v 1. Rade, bol vážne narušený životný štýl, orientácia a výchova maloletého, bolo zasiahnuté do ľudskej dôstojnosti, cti a dobrého mena navrhovateľa v 1. Rade.

Odporca žiadal žalobný návrh zamietnuť s odôvodnením, že osobitná komisia bola zriadená rozkazom ministra vnútra SR na posudzovanie spoľahlivosti v oblasti súkromných bezpečnostných služieb a v oblasti strelných zbraní a streliva. Osobitná komisia obdržala dňa 22.7.2005 žiadosť o vykonanie lustrácie pod číslom PPZ-387-755/JKP-2005 na meno L. A. z oddelenia správnej služby Okresného riaditeľstva PZ Bratislava II. Na rokovaní dňa 1.8.2005 posúdila spoľahlivosť navrhovateľa v 1. Rade na účely zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive a jednomyseľne rozhodovaním v trojčlennom senáte prijala stanovisko, že navrhovateľa v 1. Rade považuje za osobu nespoľahlivú pre uvedený účel. Stanovisko pod číslom PPZ-387-805/JKP-2005 dňa 1.8.2005 bolo odoslané na OR PZ, odbor poriadkovej polície, oddelenie správnej služby Bratislava II.

Správny orgán OR PZ Bratislava IV. Vydal rozhodnutie o odňatí zbrojného preukazu navrhovateľovi v 1. Rade pod číslom ORP-40-19/OOS-2005-IV, proti ktorému sa navrhovateľ v 1. Rade odvolal. Odvolací orgán Krajského riaditeľstva PZ dňa 1.12.2005 vydal rozhodnutie pod číslom KRP-701-5/PP-2005, ktorým zrušil rozhodnutie správneho orgánu OR PZ Bratislava IV (číslo ORP-40-19/OOS-2005-IV) a vrátil vec na nové konanie. Na základe toho správny orgán OR PZ Bratislava IV začal nové konanie a na základe nových skutočností dňa 30.1.2006 vydal nové rozhodnutie pod číslom ORP-30/OOS-2006-IV o zaistení (nie odňatí) zbrojného preukazu navrhovateľovi v 1. Rade, ktoré nadobudlo právoplatnosť. Právoplatné rozhodnutie o zaistení zbrojného preukazu sa neopieralo o stanovisko osobitnej komisie o nespoľahlivosti. Je pravdou, že osobitná komisia obdržala protest generálneho prokurátora SR pod č. VI/1 Gd 2354/05, ktorý bol prerokovaný osobitnou komisiou dňa 21.2.2006, pričom na základe nových skutočností k osobe navrhovateľa v 1. Rade bolo vydané stanovisko pod č. PPZ-114-1/JKP-OK-2006 zo dňa 21.2.2006, že navrhovateľ v 1. Rade sa pre účely uvedeného zákona považuje za osobu spoľahlivú. Zmena stanoviska však nebola použitá v rozhodovaní správneho orgánu na OR PZ Bratislava IV a ani nemala vplyv na odňatie, ani zaistenie zbrojného preukazu, pretože správny orgán zbrojný preukaz zaistil rozhodnutím už dňa 30.1.2006 a rozhodnutie o odňatí zbrojného preukazu bolo zrušené dňa 1.12.2005 pod číslom KRP-701-5/PP-2005. Odporca má za to, že osobitná komisia konala v súlade so zákonným ustanovením §19 ods. 2 písm. g) zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive.

Navrhovateľ v 1. rade na pojednávaní konanom dňa 26.4.2010, ako zástupca navrhovateľov v 2 a 3 rade žiadal súd, aby tento pripustil vystúpenie navrhovateľov v 2 a 3 rade z tohto konania, vzhľadom k tomu, že títo sú žalobcami v obdobnom konaní vedenom pod sp. zn. 17C 139/08. Súd tomuto návrhu vyhovel a rozhodol o ňom uznesením na pojednávaní konanom dňa 26.4.2010, voči ktorému sa všetci účastníci vzdali odvolania. Na strane žalobcu v konaní teda zostal vystupovať len pôvodný navrhovateľ v 1. Rade.

Na pojednávaní konanom dňa 5.10.2011 navrhovateľ na výzvu súdu, aby spresnil čoho sa presne žalobou domáha, uviedol, že si uplatňuje nárok na náhradu škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu ako aj z dôvodu nezákonného rozhodnutia, pričom nesprávny úradný postup videl v stanovisku osobitnej komisie odporcu, lebo bolo zjavne v rozpore s účelom vyslovenia nespoľahlivosti pre držbu zbrane, osobitná komisia MV SR bola politicky zneužitá, túto skutočnosť potvrdzuje rozhodnutie tej istej komisie z februára 2006, kedy tá istá osobitná komisia bez tohto, aby bolo došlo k nejakým relevantným právnym skutočnostiam, vo vzťahu k právnej úprave a k osobe navrhovateľa, vydala stanovisko o tom,

že navrhovateľ je osobou spoľahlivou. Čo sa týka označenia nezákonného rozhodnutia navrhovateľ poukázal na to, že tento proces nesprávneho úradného postupu vyústil k vydaniu nezákonného rozhodnutia zo dňa 31.8.2008 o odňatí zbrojného preukazu. Zbrojný preukaz musel niekedy v septembri roku 2005 odovzdať a bol mu vrátený až začiatkom roka 2006. Voči rozhodnutiu z augusta 2005 o odňatí zbrojného preukazu podal odvolanie, a toto rozhodnutie bolo v decembri 2005 zrušené. Voči stanovisku osobitnej komisie MV SR podal žalobu na súde, avšak, keďže vo februári 2006 táto osobitná komisia zmenila svoje stanovisko o nespoľahlivosti navrhovateľa, tak sa v tomto konaní ďalej nepokračovalo (odpadol predmet sporu). Následne v januári roku 2006 odporca vydal rozhodnutie nie o odňatí zbrojného preukazu ale o jeho zaistení, vydal teda rozhodnutie iného typu, ktorého účelom bolo znovu odňať navrhovateľovi práva aj mu zbrojný preukaz znova zobrali, voči tomuto sa odvolal, podal aj podnet na Generálnu prokuratúru, táto následne podala návrh na Ústavný súd SR na rozhodnutie o nesúlade zákona o zbraniach a strelive s ústavou SR. V roku 2009 bolo zastavené konanie o zaistení zbrojného preukazu pre zmenu právneho predpisu. Následne ho odporca vyzval, aby si prišiel prevziať zbrojný preukaz. Navrhovateľ spresnil, že predmetom tohto konania je náhrada škody za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie, ktoré sa týkalo obdobia od 1.8.2005, kedy bolo vydané nezákonné stanovisko osobitnej komisie o jeho nespoľahlivosti do konca roku 2005, kedy bol navrhovateľovi vrátený zbrojný preukaz a rozhodnutie o odňatí zbrojného preukazu bolo nadradeným orgánom zrušené. Nároky z nezákonného rozhodnutia o zaistení zbrojného preukazu z januára 2006 budú predmetom samostatného konania.

Navrhovateľ spresnil, že za škodu považuje úšlý zisk vo výške 17.925,-EUR, ktorá mu bola spôsobená tým, že nemohol vykonávať činnosť zodpovedného zástupcu v spoločnosti E.Kettner, s.r.o.(ide o spoločnosť zaoberajúcou sa nákupom a predajom zbraní a streliva). Zo zmluvy o výkone funkcie zodpovedného zástupcu vyplýva, že mal mesačne poberať za výkon tejto funkcie odmenu vo výške 135.000,-Sk, čo za 4 mesiace (od septembra - decembra 2005) predstavuje stratu ušlého zisku vo výške 17.925,-EUR.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu túto žiada vo výške 260.000,-EUR z dôvodu poškodenia jeho dobrého mena a cti.

Vzhľadom na uvedené súd na pojednávaní konanom dňa 30.1.2012 uznesením pripustil navrhovanú zmenu žalobného petitu tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo forme ušlého zisku vo výške 17.925,-EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne od 30.1.2008 do zaplatenia ako aj nemajetkovú ujmu vo výške 260.000,-EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne od 30.1.2008 do zaplatenia.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, navrhnutých svedkov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, rozhodnutiami príslušných správnych orgánov, prehratím DVD nosičov, lekárskymi správami, z ktorého ustálil nasledovný skutkový stav:

Skutkový stav (pokiaľ nejde o preukazovanie ušlého zisku a nemajetkovej ujmy) nebol medzi účastníkmi sporný, pričom nepochybne vyplýval zo zhodných tvrdení účastníkov ako aj z predložených listinných dôkazov.

Z listu Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, osobitnej komisie č. PPZ -387-805/ JKP-2005zo dňa 1.8.2005 vyplýva, že osobitná komisia podľa §19 ods. 2 písm. g) a od. 3 zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive vydáva nasledovné stanovisko:

"Na účely zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive sa považuje L. A. za osobu nespoľahlivú"

Z uvedeného listu vyplýva, že táto komisia bola zriadená rozkazom ministra vnútra SR č. 7/2005, aby posúdila spoľahlivosť žiadateľa o vydanie zbrojného preukazu: L. A. -navrhovateľa.

Z uvedeného vyplýva, že predmetný list mal v podstate predstavovať rozhodnutie osobitnej komisie o tom, že osoba navrhovateľa sa považuje za nespoľahlivú osobu pre držanie a používanie strelných zbraní, a toto rozhodnutie má byť podkladom pre následné rozhodnutie príslušného OR PZ o odňatí zbrojného preukazu.

Vzhľadom k obsahu tohto listu súd poznamenáva, že tento list neobsahuje žiadne informácie o tom, kto požiadal túto komisiu o skúmanie spoľahlivosti navrhovateľa, t.j. na podnet ktorého orgánu, žiadne informácie na základe čoho (akých skutkových okolností ohľadne osoby navrhovateľa) bolo rozhodnuté o jeho nespoľahlivosti, žiadne informácie aké dôkazy boli v predmetnej záležitosti predkladané a vykonané, žiadne prípadné poučenie o opravnom prostriedku, hoci komisia rozhodovala o právach a povinnostiach navrhovateľa. Zároveň dáva súd do pozornosti, že z predmetného listu vyplýva, že komisia mala posúdiť spoľahlivosť žiadateľa o vydanie zbrojného preukazu, napriek tomu, že navrhovateľ bol v tom čase niekoľkoročným držiteľom zbrojného preukazu, a nebol u neho dôvod, aby žiadal o nový preukaz. Je teda zrejmé, že ani samotná komisia nevedela či posudzuje spoľahlivosť nového žiadateľa o zbrojný preukaz alebo prešetruje spoľahlivosť držiteľa zbrojného preukazu.

Na podklade tohto lisu Okresné riaditeľstvo PZ Bratislava IV vydalo dňa 31.8.2005 pod č. ORP-40-19/ OSS-2005-IV rozhodnutie o odňatí zbrojného preukazu navrhovateľovi. Rozhodnutie správny orgán bližšie nijako neodôvodnil iba konštatoval, že L. A. prestal spĺňať podmienky spoľahlivosti, nakoľko na základe vyjadrenia osobitnej komisie v zmysle §19 ods. 2 písm. g) a ods. 3 zákona č. 190/2003 Z.z. sa nepovažuje za spoľahlivú osobu. Zároveň týmto rozhodnutím správny orgán uložil navrhovateľovi povinnosť do 7 dní od doručenia tohto rozhodnutia odovzdať policajnému útvaru, ktorý eviduje zbrane zapísané v jeho ZP do úschovy. V poučení tohto rozhodnutia bolo uvedené, že odvolanie proti tomuto rozhodnutiu nemá odkladný účinok.

Aj toto rozhodnutie správneho orgánu neobsahuje bližšie odôvodnenie, prečo bolo rozhodnuté o odňatí zbrojného preukazu navrhovateľovi, okrem odkazu na zistenie jeho nespoľahlivosti osobitnou komisiou odporcu. Zároveň toto rozhodnutie ako rozhodnutie vydané v správnom konaní bolo ihneď vykonateľné (predbežne vykonateľné), nakoľko prípadné odvolanie nemalo odkladný účinok. Z uvedeného je zrejmé, čo potvrdil aj samotný navrhovateľ vo svojej výpovedi, že navrhovateľ musel na základe tohto rozhodnutia odovzdať zbrojný preukaz ako aj všetky zbrane a strelivo, ktoré mal v zbrojnom preukaze zaevidované.

Navrhovateľ sa voči tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote odvolal. O jeho odvolaní rozhodoval nadriadený správny orgán - Krajské riaditeľstvo PZ v Bratislave, ktorý rozhodnutím zo dňa 1.12.2005 pod číslom KRP-701-5/PP-2005 napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. V odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia okrem iného uviedol, že dňa 10.10.2005 odvolací orgán Odbor poriadkovej polície KR PZ v Bratislave obdržal z odboru dokladov a evidencií Prezídia PZ písomnosť T.. A. označenú ako rozklad proti rozhodnutiu osobitnej komisie Ministerstva vnútra SR o nespoľahlivosti, ktorý T.. A. podal ešte dňa 2.9.2005 na MV SR. Je potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia §61 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, rozklad možno podať proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy, vydanému v prvom stupni. Stanovisko osobitnej komisie vydané v zmysle §19 ods. 3 zákona č. 190/2003 Z.z. nie je rozhodnutím v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. ani rozhodnutím podľa iného zákona.

Odbor poriadkovej polície KR PZ v Bratislave v rámci odvolacieho konania preskúmal v plnom rozsahu napadnuté rozhodnutie OR PZ Bratislava IV. O odňatí zbrojného preukazu a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, okrem iného aj z tohto dôvodu, že účastník konania bol postupom správneho orgánu ukrátený na svojich zákonných právach.

KR PZ v Bratislave vo svojom rozhodnutí ďalej dôvodilo, že osobitná komisia svoje stanovisko o nespoľahlivosti nijak neodôvodnila a to aj napriek tomu, že s poukazom na ustanovenie § 32 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. bola tak povinná učiniť. Na základe uvedeného stanoviska osobitnej komisie prvostupňový správny orgán OR PZ Bratislava IV. Rozhodol o odňatí zbrojného preukazu menovaného. Odvolací orgán bol teda toho názoru, že pri posudzovaní spoľahlivosti menovaného účastníka konania, nie je možné vychádzať iba z neodôvodneného stanoviska osobitnej komisie, pretože by tým bol porušený článok 48 ods. 2 Ústavy SR. Pokiaľ by osobitná komisia nikdy neuvádzala dôvody svojho stanoviska a posudzovaná osoba teda vôbec nemusí vedieť a možno ani tušiť, prečo je považovaná za nespoľahlivú, je takéto ustanovenie zákona v rozpore s princípmi právneho štátu. Aj pri potrebe ochrany štátu, či tretích osôb, musí správny orgán zvoliť takú zákonnú formu, aby posudzovaná osoba poznala podstatu, v čom je videná jej nespoľahlivosť. A tú mu poskytujú dostatočnú právnu disponibilitu ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Z tohto dôvodu je neodôvodnené stanovisko osobitnej komisie na preskúmanie rozhodnutia a na to, aby prvostupňový správny orgán rozhodol o

odňatí zbrojného preukazu nedostatočné. Preto je potrebné opätovne predpísaným spôsobom požiadať osobitnú komisiu o stanovisko a o jeho zdôvodnenie. Okrem toho prvostupňový správny orgán OR PZ Bratislava IV. neupovedomil uvedeného účastníka konania o začatí konania podľa ustanovenia §18 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. a taktiež nedodržal zákonný postup, ktorý mu ukladá povinnosť podľa ustanovenia §33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. dať účastníkovi konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Ďalej správny orgán postupoval v rozpore s ustanovením §57 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. pretože neupovedomil účastníka konania o tom, že predložil jeho odvolania so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu. To znamená, že účastník bol ukrátený na svojich zákonných právach. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací orgán dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je nezákonné (non lege artias) pre nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, pretože zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci, ako aj z tohto dôvodu, že správny orgán svojim postupom ukrátil na zákonných právach účastníka konania.

Je teda zrejmé, že odvolací správny orgán konštatoval nielen nezákonnosť napadnutého rozhodnutia ale aj existenciu nesprávneho úradného postupu, ktorým bol navrhovateľ ukrátený na svojich zákonných právach (porušenie §18 ods. 3, §32 ods. 3,§33 ods. 2, 57 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní).

Následkom zrušujúceho rozhodnutia KR PZ v Bratislave, nebolo vydanie nového rozhodnutia o návrhu na odňatie zbrojného preukazu navrhovateľovi (tak ako to uložil odvolací správny orgán prvostupňovému orgánu), ale došlo len k vydaniu nového stanoviska tej istej osobitnej komisie MV SR zo dňa 21.2.2006 pod č. PPZ-114/JKP-OK-2006 o tom, že osoba navrhovateľa sa považuje za osobu spoľahlivú pre účely nosenia a držby zbraní.

Uvedené stanovisko osobitnej komisie rovnako ako predtým neobsahuje žiadne odôvodnenie prečo bolo rozhodnuté o spoľahlivosti osoby navrhovateľa a je teda evidentné, (len s tým rozdielom, že už správne posudzovala spoľahlivosť držiteľa zbrojného preukazu a nie žiadateľa ako to bolo v pôvodnom stanovisku) že nevykonala žiadne nové dokazovanie, čo nasvedčuje tomu, že osoba navrhovateľa bola od počiatku osobou spoľahlivou pre účely zákona o zbraniach a strelive, a doposiaľ nie je zrejmé, prečo pôvodne vyhlásila osobu navrhovateľa za osobu nespoľahlivú. Inak povedané, zo stanovísk osobitnej komisie nie je zrejmé prečo rozhodla najprv o nespoľahlivosti osoby navrhovateľa a následne o jeho spoľahlivosti, inými slovami rozdiel medzi týmito stanoviskami je len ten, že raz bol navrhovateľ vyhlásený za nespoľahlivého a následne za spoľahlivého, pričom v období medzi týmito stanoviskami nenastali žiadne nové skutkové okolnosti týkajúce sa osoby navrhovateľa.

V tomto smere dáva súd do pozornosti aj protest generálneho prokurátora z 2.2.2006 pod č. VI/1 Gd 2354/05-50, ktorý napadol stanovisko osobitnej komisie MV SR zo dňa 1.8.2005 (t.j. ktorým bol navrhovateľ označený za nespoľahlivého), z obsahu ktorého vyplýva, že vydaným stanoviskom bol porušený zákon (konkrétne ustanovenia §19 ods. 2 písm. g), §19 ods. 3, 4, §70 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z. a najmä §1 ods. 1, §1 ods. 2, §3 ods. 1, §3 ods. 2, §3 ods. 3, §3 ods. 4, §18 ods. 1,2,3, §32 ods. 1,2, §34 ods. 1,2, 5, §46, §47 ods. 1,2,3,4, §53 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní). Z obsahu spisového materiálu predloženého Generálnej prokuratúre SR nebolo zrejmé, že osobitná komisia by upovedomila L. A. o začatí konania vo veci vydania stanoviska o nespôsobilosti, v konaní pred komisiou neboli predložené a ani vyžiadané iné doklady obsahujúce informácie súvisiace s otázkou posudzovania spoľahlivosti L. A. (vyjadrenia orgánov štátnej správy, obce a pod.). Osobitná komisia ako správny orgán vo vydanom stanovisku nepripustila možnosť podať odvolanie. Správny orgán následne doručil stanovisko policajnému útvaru PZ, ktorý bol stanoviskom komisie viazaný a vydal rozhodnutie o odňatí zbrojného preukazu, pričom okolnosť, že sa L. A. nepovažuje za spoľahlivú osobu odôvodnil výlučne poukazom na stanovisko komisie. Stanovisko osobitnej komisie je nesporne právnym aktom orgánu verejnej správy, ktoré svojou podobou závažne zasahuje do práv a právom chránených záujmov a povinností nositeľa zbrojného preukazu, ktoré nositeľ nadobudol po splnení podmienok upravených v zákone č. 190/2003 Z.z. Stanovisko osobitnej komisie vydané v zmysle §19 ods. 3 zákona č. 190/2003 Z.z. značne obmedzuje a svojou podobou určitým spôsobom predurčuje rozhodovací proces správneho orgánu konajúceho o odňatí zbrojného preukazu a to najmä z dôvodu, že stanovisko komisie je nemenné a je záväzné pre konajúce orgány o odňatí zbrojného preukazu, ktoré k otázke spoľahlivosti už nemôžu zaujať vlastné stanovisko.

Dôvod upravený v §19 ods. 2 písm. g) zákona o zbraniach a strelive je z hľadiska právno aplikačného viazaný na zistenia útvaru PZ a úvahu správneho orgánu. S poukazom na konkrétne zistenia útvaru PZ, na základe ktorých komisia rozhodla bez akéhokoľvek odôvodnenia nie je zrejmé a ani preskúmateľné v čom konkrétne spočíva absencia záruk u L. A., že nezneužije zbraň. Táto rozhodujúca okolnosť nie je s poukazom na záväznosť stanoviska komisie preskúmateľná ani v následnom konaní o odňatí zbrojného preukazu. V stanovisku komisie absentujú skutkové okolnosti - skutočnosti, ktoré mali byť nepochybne zistené ako aj konkrétne dôkazy, ktoré správnym orgánom boli vykonané a vyhodnotené aj z hľadiska ich právneho významu. Zo stanoviska komisie nie je zrejmé právne posúdenie veci z hľadiska aplikácie §19 ods. 2 písm. g) zákona č. 190/2003 Z.z. Taktiež absentuje predpoklad logického vzťahu medzi skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci, pričom nie je taktiež zrejmá ani príčinná súvislosť aplikovaných dôvodov nespoľahlivosti osoby vo vzťahu k možnému zneužitiu zbrane L. A.. Vydaním stanoviska bola porušená aj zásada materiálnej povahy upravená v §3 ods. 4 a následne premietnutá v procesných ustanoveniach najmä v §34 a §46 zákona č. 71/1967 Zb. nedodržanie pravidla dvojinštančnosti konania je v rozpore aj so zásadou zákonnosti upravenou v §3 ods. 1 a §53 zákona č. 71/1967 Zb. ako jedného z princípov právneho štátu zakotveného v článku 2 ods. 2,3 Ústavy SR.

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že osoba navrhovateľa bola v dôsledku nesprávneho úradného postupu odporcu označená za osobu nespoľahlivú pre držbu a nosenie zbraní a streliva, na základe čoho došlo u navrhovateľa k odňatiu zbrojného preukazu na podklade rozhodnutia OR PZ Bratislava IV zo dňa 31.8.2005, ktoré nemalo odkladný účinok a bolo ihneď vykonateľné. Na základe tohto musel navrhovateľ odovzdať tak zbrojný preukaz ako aj všetky svoje zbrane s strelivo evidované v predmetnom zbrojnom preukaze. Na uvedenej skutočnosti nemení nič ani to, že odvolací správny orgán zrušil napadnuté rozhodnutie OR PZ Bratislava IV a vec vrátil na nové konanie, ani to, že následne bol navrhovateľ tou istou osobitnou komisiou označený za spoľahlivého a boli mu začiatkom roka 2006 vrátené zbrane aj zbrojný preukaz.

Uvedená perzekúcia navrhovateľa však pokračovala ďalej a Okresné riaditeľstvo PZ Bratislava IV začalo nové konanie voči navrhovateľovi výsledkom ktorého bolo vydanie rozhodnutia pod č. ORP-30/OSS-2006-IV zo dňa 30.1.2006, ktorým bolo rozhodnuté o zaistení (teda nie odňatí) zbrojného preukazu navrhovateľa (toto rozhodnutie sa už neopieralo o stanoviská osobitnej komisie o spoľahlivosti/nespoľahlivosti osoby navrhovateľa). Toto konanie o zaistení zbrojného preukazu bolo na základe rozhodnutia OR PZ v dolnom Kubíne zo dňa 10.12.2009 pod č. ORP-1-70/OPP-ODDK-2009 zastavené z dôvodu zmeny právnej úpravy bezúhonnosti, čím odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že dňa 1.11.2009 nadobudol účinnosť zákona č. 440/2009 Z.z., ktorým sa menil zákon č. 190/2003 Z.z. V ustanovení §19 došlo k zmene právnej úpravy bezúhonnosti na základe nálezu Ústavného súdu SR č. 382/2009 Z.z. Preskúmaním dôvodov zaistenia veci účastníkovi konania bolo zistené, že za trestné stíhanie za trestný čin uvedený v §19 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z. pred účinnosťou 1.11.2009 na základe ktorého bol účastníkovi konania zaistený zbrojný preukaz sa už trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia v ustanovení §19 nenachádza, preto sa účastník konania považuje za bezúhonnú osobu na účely zákona č. 190/2003 Z.z. Ďalej sa v odôvodnení tohto rozhodnutia uvádza, že nakoľko účastník konania sa medzitým presťahoval do okresu Dolný Kubín a zaistený zbrojný preukaz neodovzdal na oddelení dokladov OR PZ Bratislava IV, ktoré rozhodlo o jeho zaistení, došlo k zániku jeho platnosti. Účastník konania bol opakovane písomne upovedomený správnym orgánom na odovzdanie neplatného zbrojného preukazu a požiadanie na vydanie nového zbrojného preukazu. U účastníka konania T.. L. A. zmenou právnej úpravy bezúhonnosti pominuli dôvody, ktoré viedli k zaisteniu zbrojného preukazu, čím odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že navrhovateľovi bol v januári 2006 zaistený zbrojný preukaz z dôvodu, že bolo voči nemu vedené trestné stíhanie pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia na tom skutkovom základe, že dňa 20.4.2005 a 30.5.2005 viedol ako vodič osobné motorové vozidlo VOLVO S40, pričom v oboch prípadoch bol zastavený a kontrolovaný hliadkou KR PZ Bratislava, pričom sa zistilo, že menovanému bol udelený zákaz viesť motorové vozidlá rozhodnutím okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Bratislava II - viď str. 5 protestu prokurátora). Toto konanie o zaistení zbrojného preukazu bolo zastavené, nakoľko sa zmenila právna úprava (po náleze ÚS SR), kde zo zákona bol vyššie uvedený trestný čin vypustený, a teda osobu navrhovateľa bolo možné považovať za bezúhonnú pre účely zákona č. 190/2003 Z.z. Z odôvodnenia rozhodnutia zároveň vyplynulo, že navrhovateľ napriek rozhodnutiu o zaistení zbrojného preukazu tento odmietal odovzdať, napriek tomu, že sa stal neplatným.

Na vyššie uvedené skutočnosti súd poukazuje len z dôvodu dokreslenia celej situácie, avšak tieto (otázka zaistenia zbrojného preukazu, zákonnosť tohto rozhodnutia a prípadná škoda tým spôsobená) skutočnosti neboli predmetom tohto konania, nakoľko sám navrhovateľ uviedol, že tieto budú predmetom samostatného konania.

Pokiaľ však ide o dokreslenie celej situácie (aj z pohľadu relevantnosti pre toto konanie) súd poukazuje na to, že konaniu o odňatie zbrojného preukazu navrhovateľovi resp. celkovému preverovaniu osoby navrhovateľa v súvislosti s držbou zbraní predchádzal incident, ktorý sa odohral na Ministerstve zdravotníctva SR medzi navrhovateľom a vtedajším ministrom zdravotníctva L.. S. v roku 2003. Sám navrhovateľ pre denník 24 hodín povedal, že "bola gremiálna porada, kde si povedali isté východiská a navrhovateľ oznámil ministrovi, že nebude súhlasiť s reformou, ktorú pripravuje, porada prebiehala normálne, po nej však bol navrhovateľ pozvaný k ministrovi, tam na neho čakali ľudia z Úradu pre ochranu ústavných činiteľov, títo ľudia chceli od neho niečo, čomu navrhovateľ dosť dobre nerozumel, tvrdil, že sa neskôr dozvedel fámu, podľa ktorej P. L. S. obával, že ho navrhovateľ zastrelí". Šéf G. T. U. pre denník uviedol, že: "nechápe, čomu bývalý riaditeľ nerozumie. U. A. sa násilnícky správal voči pracovníčkam personálneho odboru ministerstva a vyhrážal sa dokonca aj ministrovi, z preventívnych dôvodov tam zabezpečili ochranu". Vedúca služobného úradu L. S. V. T. tvrdila, že A. požiadal o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru dohodou. Podľa nej si to však neskôr rozmyslel, po víkende sa vrátil a chcel nastúpiť do práce. Násilím vraj odniesol z oddelenia svoju výpoveď.

Dňa 18.12.2003 bolo vydané rozhodnutie o skončení štátno-zamestnaneckého pomeru navrhovateľa s Ministerstvom zdravotníctva SR. Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.4.2009 v konaní 1 Sžo 192/2008 bolo potvrdené rozhodnutie o zrušení a nezákonnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru s navrhovateľom. Na pojednávaní konanom dňa 30.1.2012 navrhovateľ uviedol, že je stále v štátnej službe, keďže jeho štátno zamestnanecký pomer naďalej trvá (bol nezákonne skončený), čo bolo vyslovené aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR.

Navrhovateľ predložil súdu prehľad o vývoji jeho zamestnaní z ktorého vyplýva, že v roku 2003 bol navrhovateľ v dočasnej štátnej službe - poradca člena vlády ministra zdravotníctva SR, v máji 2003 sa stal vrchným riaditeľom sekcie legislatívno - právnej Ministerstva zdravotníctva SR. Rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva SR č. 42013/2003-OÚ zo dňa 18.12.2003 bol s navrhovateľom skončený štátnozamestnanecký pomer. Rozhodnutím Úradu pre štátnu službu č. 6602/2006 z 26.5.2006 vydané na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sž 70/2004 -30 bolo rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru právoplatne a skončenou platnosťou zrušené (rozhodnutie bolo preskúmané súdom, konanie bolo skončené rozsudkom NS SR 1 Sžo 192/2008). Rozhodnutím ministerstva zdravotníctva SR č. 09684-1/2006-OÚ zo dňa 14.2.2007 bol navrhovateľ trvale preradený s účinnosťou od 15.2.2007 z pozície vrchného riaditeľa na pozíciu generálneho riaditeľa sekcie legislatívno-právnej vo funkcii hlavný štátny radca v odbore štátnej služby legislatíva. V súčasnosti navrhovateľ pracuje na úrade verejného zdravotníctva ako zložky Ministerstva zdravotníctva SR.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ si uplatňuje náhradu škody a nemajetkovú ujmu, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom odporcu a nezákonnými rozhodnutiami za obdobie od augusta 2005 do decembra 2005 (t.j. za obdobie od odňatia zbrojného preukazu až do jeho vrátenia v januári 2006)

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona (1.7.2004) a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi, ktorým je zákon č. 58/1969 Zb.

Podľa § 3 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z.z"), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru,

Podľa § 4 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu,

Podľa § 5 ods. 1,2,3 zákona č. 514/2003 Z.z, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť. Ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

Podľa § 9 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone osobitným predpisom.

Navrhovateľ za nesprávny úradný postup označil postup vedúci k vydaniu (ako aj samotné vydanie) stanoviska osobitnej komisie odporcu o jeho nespoľahlivosti z 1.8.2005, nakoľko podľa navrhovateľa bolo zjavne v rozpore s účelom vyslovenia nespoľahlivosti pre držbu zbrane, osobitná komisia MV SR bola politicky zneužitá, túto skutočnosť podľa navrhovateľa potvrdzuje rozhodnutie tej istej komisie z februára 2006, kedy tá istá osobitná komisia bez tohto, aby bolo došlo k nejakým relevantným právnym skutočnostiam, vo vzťahu k právnej úprave a k osobe navrhovateľa, vydala stanovisko o tom, že navrhovateľ je osobou spoľahlivou. Čo sa týka označenia nezákonného rozhodnutia navrhovateľ poukázal na to, že tento proces nesprávneho úradného postupu vyústil k vydaniu nezákonného rozhodnutia zo dňa 31.8.2008 o odňatí zbrojného preukazu (rozhodnutie OR PZ Bratislava IV). Zbrojný preukaz musel niekedy v septembri roku 2005 odovzdať a bol mu vrátený až začiatkom roka 2006.

Voči rozhodnutiu z augusta 2005 o odňatí zbrojného preukazu podal odvolanie, a toto rozhodnutie bolo v decembri 2005 zrušené. Voči stanovisku osobitnej komisie MV SR podal žalobu na súde, avšak, keďže vo februári 2006 táto osobitná komisia zmenila svoje stanovisko o nespoľahlivosti navrhovateľa, tak sa v tomto konaní ďalej nepokračovalo (odpadol predmet sporu).

Keďže k namietanému nesprávnemu úradnému postupu osobitnej komisie MV SR ako aj k vydaniu (nezákonného) rozhodnutia OR PZ Bratislava IV zo dňa 31.8.2005 o odňatí zbrojného preukazu došlo v auguste roku 2005, bolo potrebné na daný prípad s poukazom na ustanovenie §27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. aplikovať nový zákon o zodpovednosti za škodu č. 514/2003 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 1.7.2004 a vzťahuje sa na nezákonné rozhodnutia vydané po 1.7.2004 a na nesprávny úradný postup, ktorý rovnako nastal po 1.7.2004, čo bolo aj v posudzovanom prípade.

Pokiaľ ide o legitimáciu odporcu v konaní, táto je daná štátu (čo v danom prípade splnené bolo) a pokiaľ ide o orgán štátu oprávnený konať v jeho mene, bola daná legitimácia Ministerstva vnútra SR, nakoľko nepochybne pokiaľ ide o nezákonné rozhodnutie toto bolo vydané orgánom (OR PZ Bratislava IV) v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva (MV SR) - §4 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z..

Rovnako tak pokiaľ ide o namietaný nesprávny úradný postup, tohto sa mala dopustiť osobitná komisia zriadená rozkazom ministra vnútra č. 7/2005, teda ide o orgán "sui generis", ktorý rozhoduje o právach, oprávnených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb, pričom jeho pôsobnosť spadá do pôsobnosti Ministerstva vnútra SR ako ústredného orgánu štátnej správy, čím je daná legitimácia odporcu v tomto spore aj pokiaľ ide o namietaný nesprávny úradný postup - §4 ods. 1 psím. d) citovaného zákona.

Podľa §19 ods. 3 zákona č. 190/2003 Z.z. o zbraniach a strelive účinnom do 31.12.2005, Policajný útvar v súvislosti so spoľahlivosťou podľa odseku 2 písm. g) požiada o stanovisko útvar Policajného zboru. Ak výsledky posúdenia spoľahlivosti osoby neumožňujú vysloviť jednoznačný záver o jej spoľahlivosti, útvar Policajného zboru požiada o stanovisko k spoľahlivosti osobitnú komisiu. Útvar Policajného zboru môže požiadať osobitnú komisiu o stanovisko k spoľahlivosti osoby aj bez žiadosti. Osobitná komisia zašle svoje stanovisko policajnému útvaru, ktorý je ním viazaný.

Podľa §19 ods. 4 zákona č. 190/2003 Z.z. o zbraniach a strelive účinnom do 31.12.2005, Osobitnú komisiu podľa odseku 3 zriaďuje minister vnútra Slovenskej republiky. Členovia komisie musia byť oprávnení oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami podľa osobitného predpisu.

V tomto smere súd poukazuje už na konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR, kde napr. v náleze PL. ÚS 19/98 č. 8/98 Ústavný súd konštatoval, že: "pojem rozhodnutie orgánu verejnej správy uvedený v čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd hodnotil ako rovnocenný s termínom rozhodnutia správnych orgánov, ktorý sa nachádza v čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Verejnú správu charakterizuje to, že sa vykonáva vo verejnom záujme. Pojem verejná správa označuje buď činnosť, alebo inštitúcie, ktoré túto správu vykonávajú. Volebné komisie (v danom prípade aj osobitné komisie zriadené pre účely posúdenia spoľahlivosti držiteľa zbrane podľa zákona č. 190/2003 Z.z.) sú inštitúciami verejnej správy za predpokladu, že činnosť, ktorú vykonávajú, je správnou činnosťou vykonávanou vo verejnom záujme. Príprava a zabezpečovanie volieb (v danom prípade posudzovanie spoľahlivosti osôb na držanie zbrane) je vo verejnom záujme (v záujme ochrany štátu ako aj tretích osôb), a preto vytvorenie orgánu verejnej moci, akým je volebná komisia (v danom prípade osobitná komisia MV SR), zaraďuje tento orgán medzi orgány verejnej moci. Miestna volebná komisia (v danom prípade osobitná komisia) nie je orgánom štátnej správy, ale je orgánom verejnej správy. Formulácia daná čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky, podľa ktorej sa súdom zveruje právomoc preskúmavať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, určuje právomoc súdov preskúmavať nielen rozhodnutia štátnej správy, ale aj ďalších orgánov verejnej správy. Rovnaké závery možno nájsť aj v ďalších rozhodnutiach Ústavného súdu SR - (PL. ÚS 19/98, IV. ÚS 128/04, IV. ÚS 219/04).

V danom prípade je teda zrejmé, že osobitná komisia MV SR bola v čase posudzovania spoľahlivosti osoby navrhovateľa na držanie a nosenie zbraní, orgánom verejnej moci a teda jej činnosť (resp. jej postup) podlieha zákonu č. 514/2003 Z.z.., pričom podľa §4 ods. 1 písm. d) citovaného zákona v konaní o náhradu škody vystupuje v méně štátu príslušné Ministerstvo vnútra SR.

Pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postup je potrebná v prvom rade existencia nezákonného rozhodnutia (nesprávneho úradného postupu), ďalej vznik škody ako aj priama príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Všetky tieto podmienky musia byť naplnené kumulatívne. Ak absentuje čo i len jedna z nich, nemôže byť účastník v spore o náhradu škody úspešný.

V danom prípade navrhovateľ za nesprávny úradný postup označil postup osobitnej komisie MV SR pri vydávaní stanoviska o nespoľahlivosti navrhovateľa pre účely zákona č. 190/2003 Z.z., ktoré vyústilo do vydania stanoviska o nespoľahlivosti navrhovateľa zo dňa 1.8.2005 (I.) a za nezákonné rozhodnutie označil rozhodnutie OR PZ Bratislava IV o odňatí zbrojného preukazu zo dňa 31.8.2005 (II.)

I. Pojem "nesprávny úradný postup" zákon č. 58/1969 Zb., bližšie nevymedzoval. Vo všeobecnosti pod ním treba však rozumieť inú než rozhodovaciu činnosť štátnych orgánov, ale aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia či už stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie.

Až nový zákon o zodpovednosti za škody pri výkone verejnej moci (514/2003 Z.z.) bližšie upravuje, čo je možné považovať za nesprávny úradný postup, pričom rovnako ako predchádzajúci zákon aj tento zákon pod pojmom "nesprávny úradný postup" subsumuje len porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Vo všeobecnosti pod ním treba teda rozumieť inú než rozhodovaciu činnosť štátnych orgánov, ale aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia či už stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie.

Ako už bolo uvedené vyššie osobitná komisia MV SR vydala stanovisko o nespoľahlivosti osoby navrhovateľa pre účely zákona č. 190/2003 Z.z.. Toto stanovisko však (napriek tomu, že sa rozhodovalo o právach, oprávnených záujmoch a povinnostiach navrhovateľa) nevykazuje znaky rozhodnutia, neobsahuje žiadne odôvodnenie, poučenie o opravnom prostriedku. Konanie, ktoré mu predchádzalo trpelo viacerými procesnými pochybeniami, čo skonštatovali aj Generálny prokurátor vo svojom proteste ako aj odvolací správny orgán KR PZ v Bratislave vo svojom zrušujúcom rozhodnutí, no najmä tým, že o tomto konaní nebol navrhovateľ vôbec upovedomený, čo napokon viedlo k tomu, že sa nemohol v tomto konaní nijako brániť, predkladať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonanému dokazovaniu a dokonca ani podať riadny opravný prostriedok. To, že stanovisko osobitnej komisie nemalo v tom čase charakter rozhodnutia vyslovil aj odvolací správny orgán v zrušujúcom rozhodnutí keď uviedol, že "stanovisko osobitnej komisie vydané v zmysle §19 ods. 3 zákona č. 190/2003 Z.z. nie je rozhodnutím v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. ani rozhodnutím podľa iného zákona. Stanovisko osobitnej komisie bolo potrebné teda považovať za tzv. iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb a teda za nesprávny úradný postup podľa §9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. To, že predmetný postup bolo možné považovať za nesprávny svedčí aj obsah protestu Generálneho prokurátora SR s ktorým sa stotožňuje aj tento súd a ktorý poukazuje na viaceré flagrantné porušenia ustanovení správneho poriadku (zákona č. 71/1967 Zb), na ktoré súd poukazuje vyššie (v rámci popísania skutkového stavu) ako aj zrušujúce rozhodnutie KR PZ v Bratislave. Osobitná komisia MV SR pri posudzovaní spoľahlivosti osoby navrhovateľa porušila ustanovenia §1 ods. 1, §1 ods. 2, §3 ods. 1, §3 ods. 2, §3 ods. 3, §3 ods. 4, §18 ods. 1,2,3, §32 ods. 1,2, §34 ods. 1,2, 5, §46, §47 ods. 1,2,3,4, §53 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, pričom jej stanovisko nebolo možné po žiadnej stránke považovať za preskúmateľné (nehovoriac o tom, že nebolo možné sa voči nemu odvolať, hoci nepochybne zasiahlo do práv a oprávnených záujmov navrhovateľa). Súd mal teda za nepochybné,

že postup osobitnej komisie MV SR vrátane jej stanoviska o nespoľahlivosti osoby navrhovateľa pre účely zákona č. 190/2003 Z.z. možno označiť za tzv. iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov navrhovateľa a teda za nesprávny úradný postup podľa §9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.

II. Pokiaľ ide o nezákonné rozhodnutie - rozhodnutie OR PZ Bratislava IV zo dňa 31.8.2005 o odňatí zbrojného preukazu navrhovateľa súd poukazuje na ustanovenie §6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. V zmysle citovaného ustanovenia ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku.

V danej veci rozhodnutie OR PZ Bratislava IV zo dňa 31.8.2005 bolo vydané len na podklade stanoviska osobitnej komisie MV SR o nespoľahlivosti osoby navrhovateľa, pričom nepochybne išlo o rozhodnutie vydané v správnom konaní za použitia predpisu č. 71/1967 Zb. Predmetné rozhodnutie bolo vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť (čo je charakteristické pre rozhodnutia vydané podľa správneho poriadku -§52 ods. 2), čo bolo konštatované aj v poučení predmetného rozhodnutia v zmysle ktorého odvolanie proti tomuto rozhodnutiu o odňatí zbrojného preukazu nemá odkladný účinok. Napokon aj sám navrhovateľ potvrdil, že musel začiatkom septembra 2005 odovzdať príslušnému útvaru PZ zbrojný preukaz ako aj zbrane do úschovy.

Z uvedeného je teda zrejmé, že označené rozhodnutie OR PZ Bratislava IV bolo rozhodnutím, ktoré bolo vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť a teda nárok na náhradu škody ním spôsobenej, bolo možné uplatniť, ak toto rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené aj na základe riadneho opravného prostriedku. Inak povedané, nevyžadovalo sa tu zrušenie alebo zmena až právoplatného rozhodnutia, ako je to v ostatných prípadoch podľa §6 ods. 1 citovaného zákona.

To, že bolo predmetné rozhodnutie zrušené pre nezákonnosť nepochybne vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu KR PZ v Bratislave zo dňa zo dňa 1.12.2005 pod číslom KRP-701-5/PP-2005, ktorý napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. V odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia okrem iného uviedol, že navrhovateľ bol postupom prvostupňového správneho orgánu ukrátený na svojich zákonných právach.

Odvolací správny orgán, ktorý nezákonné rozhodnutie zrušil, bol správneho názoru, že pri posudzovaní spoľahlivosti menovaného účastníka konania, nie je možné vychádzať iba z neodôvodneného stanoviska osobitnej komisie, pretože by tým bol porušený článok 48 ods. 2 Ústavy SR. Pokiaľ by osobitná komisia nikdy neuvádzala dôvody svojho stanoviska a posudzovaná osoba teda vôbec nemusí vedieť a možno ani tušiť, prečo je považovaná za nespoľahlivú, je takéto ustanovenie zákona v rozpore s princípmi právneho štátu. Aj pri potrebe ochrany štátu, či tretích osôb, musí správny orgán zvoliť takú zákonnú formu, aby posudzovaná osoba poznala podstatu, v čom je videná jej nespoľahlivosť

Z tohto dôvodu považoval odvolací správny orgán neodôvodnené stanovisko osobitnej komisie na preskúmanie rozhodnutia a na to, aby prvostupňový správny orgán rozhodol o odňatí zbrojného preukazu nedostatočné. Okrem toho prvostupňový správny orgán OR PZ Bratislava IV. neupovedomil uvedeného účastníka konania o začatí konania podľa ustanovenia §18 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. a taktiež nedodržal zákonný postup, ktorý mu ukladá povinnosť podľa ustanovenia §33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. dať účastníkovi konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Ďalej správny orgán postupoval v rozpore s ustanovením §57 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. pretože neupovedomil účastníka konania o tom, že predložil jeho odvolania so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu. To znamená, že účastník bol ukrátený na svojich zákonných právach. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací orgán dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je nezákonné (non lege artias) pre nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, pretože zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci, ako aj z tohto dôvodu, že správny orgán svojim postupom ukrátil na zákonných právach účastníka konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené, rozhodnutie OR PZ Bratislava IV zo dňa 31.8.2005 bolo možné považovať za nezákonné rozhodnutie, nakoľko boli splnené všetky podmienky podľa §6 ods. 3 zákona č. 514/2003

Z.z., a to že išlo o vykonateľné rozhodnutie bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ktoré bolo súčasne zrušené pre nezákonnosť na základe riadneho opravného prostriedku.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd mal za preukázaný prvý predpoklad pre priznanie žalovaného nároku a to existenciu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu odporcu.

V ďalšom sa súd zaoberal druhým predpokladom pre priznanie nároku a to existenciu škody a nemajetkovej ujmy.

Pokiaľ ide o škodu, súd poukazuje na to, že pod skutočnou škodou treba rozumieť majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Z ceny poškodenej veci po jej poškodení sa vychádza aj podľa § 443. Tento rozdiel v hodnote majetku treba nahradiť či už peňažným plnením, alebo uvedením veci do predošlého stavu.

Skutočnú škodu však nemožno obmedziť len na škodu spôsobenú na veciach. Pod pojem tzv. skutočná škoda treba zahrnúť aj škodu, ktorú poškodený utrpel na iných majetkových právach, alebo aj ujmu, ktorú poškodený utrpel na zdraví, resp. na živote. Skutočnou škodou je aj ujma, ktorá vznikla poškodenému tým, že bol nútený vynaložiť náklady na prepravu osoby alebo nákladu, ďalej sem patria aj náklady vynaložené a vzniknuté v spojitosti s uplatnením nároku v trestnom alebo občianskoprávnom konaní. V prípade ujmy na zdraví do kategórie skutočnej škody patria aj náklady vynaložené na liečenie (§ 449) buď poškodeným samým, alebo niekým iným (napr. zdravotnou poisťovňou), nárok na náhradu bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia (§ 444), nárok za stratu zárobku (§ 445), nárok za stratu na dôchodku (§ 447a), náklady na výživu pozostalým (§ 448) a náklady spojené s pohrebom.

Ušlý zisk predstavuje to, čo poškodenému ušlo v dôsledku spôsobenia škody; inak povedané v dôsledku spôsobenia škody nedošlo k zväčšeniu (rozmnoženiu) majetku, hoci sa to pri predpokladanej činnosti dalo očakávať. Ušlý zisk možno nahradiť len peňažným plnením. Naturálna reštitúcia tu neprichádza do úvahy.

V posudzovanom prípade si navrhovateľ uplatňoval škodu vo forme ušlého zisku, ktorá spočívala v tom, že z dôvodu odňatia zbrojného preukazu nemohol vykonávať funkciu zodpovedného zástupcu v obchodnej spoločnosti Eduard Kettner, s.r.o. (predtým HORTOM s.r.o.). Podľa predloženej zmluvy o výkone zodpovedného zástupcu mal navrhovateľ dosahovať odmenu vo výške 135.000,-Sk mesačne, čo pri 4 mesiacov (doba po ktorú mu bol odňatý zbrojný preukaz) ušlý zisk predstavoval žalovanú výšku škody 17.925,-EUR.

V tomto smere súd poukazuje na výpis z obchodného registra spoločnosti Eduard Kettner, s.r.o (predtým HORTOM, s.r.o.) z ktorého vyplýva, že ide o spoločnosť, ktorá vznikla v roku 1997 s predmetom činnosti nákup a predaj tovaru - obuvi, odevov, terénnej výstroje, loveckých potrieb a doplnkov v rozsahu voľnej živnosti, nákup a predaj zbraní a streliva, prevádzkovanie cestovnej kancelárie. Spoločníkmi uvedenej spoločnosti súd od roku 2002 navrhovateľ a jeho manželka J. A.. Konateľom spoločnosti od roku 2003 je manželka navrhovateľa J. A. (do tohto obdobia ním bol navrhovateľ).

Z predloženého živnostenského listu zo dňa 18.8.2000 a 20.2.2002 vyplýva, že zodpovedným zástupcom pre oblasť činnosti nákup a predaj zbraní a činnosť cestovnej kancelárie bol v tom čase navrhovateľ.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že spoločnosť Eduard Kettner, s.r.o. je rodinou spoločnosťou navrhovateľa tzv. rodinným podnikom.

Z predloženej zmluvy o výkone zodpovedného zástupcu zo dňa 22.7.2005 vyplynulo, že sa zmluvné strany dohodli, že zodpovedný zástupca vykoná pre zastúpeného činnosti potrebné pre nákup a predaj strelných zbraní a streliva, pričom za výkon činnosti zodpovedného zástupcu pre činnosť nákup a predaj strelných zbraní a streliva bola dohodnutá odmena zodpovedného zástupcu mesačne vo výške 135.000,-Sk.

K tejto zmluve súd poznamenáva, že bola uzavretá 22.7.2005, t.j. len 9 dní pre vydaním stanoviska osobitnej komisie MV SR, pričom za spoločnosť zmluvu podpísala manželka navrhovateľa. Zmluva predložená navrhovateľom na pojednávaní konanom dňa 5.10.2011 nebola podpísaná žiadnou zo

zmluvných strán, čo navrhovateľ súdu vysvetľoval tým, že ide len o výstup z počítača pričom originál zmluvy predloží na ďalšom pojednávaní.

V danom prípade súd predmetnú zmluvu vyhodnotil ako nedôveryhodný dôkaz vzhľadom k tomu, že zmluva pri jej predložení súdu nebola podpísaná žiadnou zo zmluvných strán, zároveň ide o zmluvu v podstate uzavretú medzi manželmi a napokon k jej "údajnému" uzavretiu došlo len cca 9 dní pred nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím odporcu. Za danej situácie mal súd za to, že táto zmluva bola predložená súdu účelovo v snahe získať vyššie odškodnenie v predmetnom spore. Zároveň dáva súd v tejto súvislosti do pozornosti skutočnosť, že dovtedy navrhovateľ predmetnú činnosť nevykonával na zmluvnom základe, pričom navrhovateľ na dopyt súdu, aké boli jeho príjmy z tejto činnosti pred uzavretím predmetnej zmluvy odpovedal, že vzhľadom na odstup času už nedisponuje dokladmi, ktoré by preukazovali jeho zárobok z obdobia pred nezákonným zásahom, nakoľko ide o obdobie viac ako 10 rokov (čo však nie je pravda), pričom medzičasom bol zamestnaný v štátnej službe a výkon činnosti zodpovedného zástupcu mal prerušený. Zároveň navrhovateľ na ďalšiu otázku súdu (či vie preukázať vyplácanie uvedenej odmeny aspoň za obdobie po rok 2009) odpovedal, že nevie, nebola mu vyplácaná odmena, nakoľko je stále (nepretržite) zamestnaný v štátnej službe, keďže jeho štátnozamestnanecký pomer stále trvá, čo bolo vyslovené rozhodnutím NS SR.

Z uvedeného teda vyplývajú dve skutočnosti a to 1/že navrhovateľ nevedel zdokladovať vyplácanie odmeny za výkon funkcie zodpovedného zástupcu v spoločnosti Eduard Kettner, s.r.o. za obdobie pred uzavretím spomínanej dohody o výkone tejto funkcie zo dňa 22.7.2005 ani po vrátení zbrojného preukazu, t.j. za obdobie po januári 2006, čo súd vyhodnotil ako skutočnosť, že mu žiadna odmena za výkon tejto činnosti nebola vyplácaná aj vzhľadom k tomu, že sa jednalo o rodinnú firmu 2/ sám navrhovateľ tvrdil, že tým, že došlo k nezákonnému skončeniu jeho štátnozamestnaneckého pomeru, stále bol v štátnej službe, a nemohol preto túto odmenu poberať resp. vykonávať inú zárobkovú činnosť. Obdobie kedy bol/je zamestnaný v štátnej službe spadá aj do obdobia august 2005-január 2006 (žalované obdobie).

V tomto smere súd poukazuje na ustanovenie §59 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe v znení účinnom do 1.1.2006 v zmysle ktorého štátny zamestnanec nesmie podnikať alebo vykonávať inú zárobkovú činnosť, ak tento zákon neustanovuje inak. Štátny zamestnanec je povinný zamestnávateľovi písomne oznámiť príjem z vykonávania ostatných činností uvedených v odseku 3, ktorý v uplynulom kalendárnom roku presiahol sumu 50 000 Sk, do 31. marca kalendárneho roka. Inou zárobkovou činnosťou sa na účely tohto zákona rozumie činnosť, ktorá zakladá nárok na príjem zdaňovaný podľa osobitného predpisu. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia štátny zamestnanec nesmie byť členom riadiacich, kontrolných alebo dozorných orgánov právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť. To neplatí, ak je štátny zamestnanec vyslaný do takého orgánu vládou alebo služobným úradom. Štátny zamestnanec v súvislosti s členstvom v riadiacich, kontrolných alebo dozorných orgánoch právnických osôb nemôže od príslušnej právnickej osoby poberať odmenu. Podľa odseku 8 citovaného ustanovenia porušenie obmedzení podľa odsekov 1 a 2 sa považuje za závažné služobné previnenie (§ 60 ods. 2).

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že navrhovateľ počas existencie jeho štátnozamestnaneckého pomeru s Ministerstvom zdravotníctva SR nesmel podnikať ani vykonávať inú zárobkovú činnosť a nesmel byť členom riadiacich, kontrolných alebo dozorných orgánov právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť. V opačnom prípade by sa dopustil závažného disciplinárneho previnenia, pre ktoré by bolo možné s ním ukončiť okamžite štátnozamestnanecký pomer. Je nepochybné, že činnosť zodpovedného zástupcu v obchodnej spoločnosti, za ktorú má takáto osoba poberať odmenu vo výške 135.000,-Sk predstavuje inú zárobkovú činnosť, ktorú navrhovateľ nemohol počas trvania štátnozamestnaneckého pomeru vykonávať bez tohto, aby sa nedopustil závažného služobného previnenia. Voči navrhovateľovi sa nikdy neviedlo disciplinárne konanie z dôvodu, že by sa dopustil závažného služobného previnenia v súvislosti s nedovoleným výkonom inej zárobkovej činnosti. Je teda zrejmé, že navrhovateľ v skutočnosti v predmetnom období (august 2005 - január 2006) funkciu zodpovedného zástupcu nevykonával a ak áno nepoberal z nej vyššie uvedenú odmenu, nakoľko bol v tom čase stále v štátnej službe. Vzhľadom na vyššie uvedené súd mal za to, že sa navrhovateľ len snažil získať vyššie odškodné titulom nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia odporcu, avšak v konaní nepreukázal, že mu takáto odmena bola vyplácaná aj v minulosti (v čase keď ku zásahom ešte nedošlo), ani v období po vrátení zbrojného preukazu, a vyplácaná mu byť minimálne od roku 2003 ani nemohla, nakoľko bol v štátnozamestnaneckom pomere, ktorý súbežný výkon inej

zárobkovej činnosti vylučoval. Vzhľadom k tomu súd nárok na náhradu škody v žalovanej výške 17.925,- EUR predstavujúcu ušlý zisk ako nedôvodný zamietol.

Pokiaľ ide o preukazovanie nemajetkovej ujmy, navrhovateľ navrhol v konaní vypočuť viacerých svedkov.

Z výsluchu svedka Ľ. B. súd zistil, že tento svedok u navrhovateľa jeden krát v minulosti kupoval zbraň. Pokiaľ ide o žalované nezákonné zásahy odporcu, ktoré sa mali udiať v rokoch august 2005 až december 2005 o nich nevedel svedok nič povedať (nemal o nich vedomosť).

Svedok I.. Š. R. vo svojej výpovedi uviedol, že počul, že navrhovateľa vyviedli z Ministerstva zdravotníctva SR, o tom, že navrhovateľovi bol zadržaný zbrojný preukaz sa dozvedel až od navrhovateľa, nakoľko svedok médiá nesleduje. Svedok potvrdil, že spoločnosť E. Kettner s.r.o. je známa v okruhu poľovníkov, nakoľko s rovnakým predmetom podnikania pôsobia na Slovensku iba dve firmy. Svedok navrhovateľa označil za vášnivého poľovníka, avšak nemá vedomosť v akom poľovnom združení navrhovateľ pôsobí/pôsobil ani akú funkciu v tejto oblasti zastával. Meno navrhovateľa bolo spájané s firmou Kettner, s.r.o. Na otázku, či svedka zarazila informácia v správach o tom, že osobitná komisia posúdila navrhovateľa ako osobu nespoľahlivú, svedok uviedol, že túto správu zachytil len letmo, ale skôr si pamätá na to, že mu predstaviteľ Ministerstva dopravy volal telefonicky, v tom duchu, že či navrhovateľ nie je ten jeho kamarát, ktorý má tu firmu Kettner na Slovensku, ktorého nechal L. S. F. z Ministerstva?. Svedok ďalej vo svojej výpovedi uviedol, že s navrhovateľom sa prestal kontaktovať v oblasti zbraní aj z dôvodu, že bol navrhovateľ vyhlásený za osobu nespoľahlivú, avšak najmä preto, že svedok našiel aj iné zdroje nákupu poľovníckych potrieb. Pokiaľ ide o jeho vedomosť ohľadne postoja iných ľudí voči navrhovateľovi po tomto období, svedok uviedol, že s týmto extra skúsenosti nemá, nikto ho z jeho známych neoslovil, aby niečo zohnal od navrhovateľa. Na otázku, či si svedok pamätá, že by sa v tejto súvislosti diskutovalo o osobe navrhovateľa v poľovníckej obci, svedok uviedol, že najviac rezonovalo to, že navrhovateľa vyviedli z Ministerstva zdravotníctva SR, svedok síce zachytil informáciu, že navrhovateľ nemá zbrojný preukaz, avšak nemá vedomosť, že by sa to prerokovávalo na nejakom oficiálnom orgáne samosprávy poľovníckej obce. Na otázku, či by svedok niekoho odporučil, aby si od navrhovateľa kúpil zbraň, tento uviedol, že medzičasom vznikli aj iné firmy, ktoré sa zaoberajú rovnakým predmetom podnikania, ale je pravdou, že sa vzťahy medzi svedkom a navrhovateľom v poslednej dobe ochladli v obchodných záležitostiach.

Svedok T. U. vo svojej výpovedi uviedol, že s navrhovateľom sa stretával pri poľovačkách a rybačkách, a prišlo k tomu, keďže aj on robil v zdravotníctve ako navrhovateľ, že sa dozvedel o tom, že prišlo k obvineniu navrhovateľa a odobratiu zbrojného preukazu, čo ho svojim spôsobom doslovne zarazilo. Vraj mal spor P. S. kvôli jeho činnosti na úseku zdravotníctva. Tým, že svedok robí do poľovníctva, vedie určitú agendu, vie posúdiť, že odobratie zbrojného preukazu musí byť len na základe závažného porušenia na úseku zbraní a streliva, prípadne spáchania trestného činu. Keďže navrhovateľa poznal, pričom tento bol vždy svedomitý v dodržiavaní zákonov najmä na úseku poľovníctva. Pokiaľ ide o obdobie 08/2005 až 1/2006, stretol sa v tomto období s navrhovateľom, tým že vedel a poznal a vie, že je milovníkom zbraní a teraz mal o ne prísť kvôli nezmyselnému obvineniu, tak to na neho veľmi zle psychicky pôsobilo. Navrhovateľ nebol v takej pohode, ako by mal byť. Nechápal konanie svojho nadriadeného. Svedok je predsedom spolku Poľovníckej spoločnosti a tým, že navrhovateľ chodil k nim poľovať, väčšina poľovníkov ho poznala, stavali sa k tomu aj ostatní členovia, ktorí hovorili, že je to "nenormálne". V tomto období nemohol navrhovateľ u nich poľovať, nakoľko stratil oprávnenie na nosenie a držanie zbraní a tým mu bol znemožnený výkon poľovníctva. Svedok uviedol, že firma Ketner je celosvetovo známa firma, tým pádom si nielen on ale aj iní poľovníci nakupovali pomôcky pre výkon poľovníctva cestou navrhovateľa. Meno navrhovateľa sa spájalo s touto firmou. Podľa svedka žijeme v takej dobe, že si každý rozmyslí, či si od takejto osoby kúpi zbraň, a pokiaľ mu je známe, od tej doby nikto od nich nekupoval z firmy Ketner zbrane ani pomôcky. Predmetná kauza rezonovala aj v celoslovenskej organizácii Poľovníckej organizácie Slovenský lovecký a ochranársky spolok Pribina, ale aj pri pripomienkovaní zákona 274/2009 Z.z. o poľovníctve im navrhovateľ chýbal, lebo najväčšia organizácia v Bratislave ich potom už nepodporila. Navrhovateľ bol členom tej bratislavskej organizácie. Taký rozruch, aký sa okolo toho urobil už nezmení ani to, že neskôr bol navrhovateľ vyhlásený za spoľahlivého, čo ani nebolo nikde oznámené. Svedok osobne tým, že navrhovateľa dobre pozná, by si napriek tomu zbraň od neho kúpil, avšak vzhľadom na rozruch, ktorý bol okolo toho robený, neverí, že by si niekto iný zbraň od navrhovateľa kúpil. Na otázku, či sa mohol bežný človek dozvedieť, že kupuje zbraň práve od navrhovateľa, keďže navrhovateľ nie je vedený ako vlastník zbraní, ktoré predáva, ale je

zbraň vedená na spoločnosť Ketner, svedok uviedol, že keď sa kupuje zbraň, musí byť pečiatka a podpis predávajúceho t. j. zodpovednej osoby a tou bol navrhovateľ, osoba navrhovateľa bola spájaná s firmou Kettner. Svedok ďalej uviedol, že sa o skutočnosti, že bol navrhovateľ vyhlásený za nespoľahlivého dozvedel jednak z televízie, jednak z novín a aj z počutia od iných ľudí.

Svedok L.. U. A. vo svojej výpovedi uviedol, že s navrhovateľom spolupracoval v niektorých legislatívnych otázkach majetkového práva. Pozná navrhovateľa od roku 1990, v čase keď sa robili zmeny vo verejnej správe. Spolupracovali pri zákonoch, ktoré sa týkali reštitúcií a zákonov o pôde. Keď bol poslancom NR SR v rokoch 1998-2002, tak spolupracovali na príprave zákona 503/2003. Boli aj v jednej inštitúcii a to na MZ SR. Svedok tam bol konzultantom a poradcom ministra, navrhovateľ bol na úseku legislatívy. Pri incidente medzi ministrom a navrhovateľom svedok nebol prítomný, vie o ňom len z počutia. Presné slová p. ministra si nepamätal, ale dali by sa tak interpretovať, že označil navrhovateľa za "násilne sa správajúceho" a vyjadroval sa o ňom s istým hnevom. O tom, že bol navrhovateľovi odňatý zbrojný preukaz ako aj o vyslovení jeho nespoľahlivosti sa dozvedel až teraz. Preto spomenul taký osobný postoj L. S., nakoľko po tomto incidente panoval na ministerstve obraz o navrhovateľovi ako o násilnom, negatívnom a nespoľahlivom a nežiadúcom (na ministerstve) človeku. Pokiaľ vie, medzi ľuďmi na ministerstve sa to neanalyzovalo. Jednoducho zaujali ten postoj, aký sa zaujal. K tomu viac nevie nič dodať, s nikým sa o tom nerozprával. Keď sa stretli alebo telefonoval s navrhovateľom, on sa ho nepýtal na podrobnosti, ale keďže poznám obidvoch (tak navrhovateľa jako aj ministra), jeho osobný postoj je taký, že nie je pravda len na jednej strane. Ten konflikt vznikol preto, že povahy týchto ľudí sú také, že minister je "agresívnej povahy" a navrhovateľ je človek, ktorý sa vie nahnevať, keď ide o spravodlivosť a keď je spravodlivosti ublížené. Pokiaľ navrhovateľ spĺňa bežné podmienky, svedok nevidí dôvod na odňatie zbrojného preukazu. Svedok však osobne nevie o tom, že bol navrhovateľovi odňatý zbrojný preukaz, ani že bol vyhlásený za nespoľahlivú osobu.

Na otázku navrhovateľa, či po incidente v roku 2003 medzi ministrom a navrhovateľom sa navrhovateľ naďalej politicky a v legislatíve angažoval, alebo sa utiahol z politického života, najmä na pôde OKS, svedok uviedol, že navrhovateľ bol členom strany OKS a po tom konflikte s ministrom aj v tom straníckom okruhu prišla informácia, že navrhovateľ pôsobil nespoľahlivo na ministerstve, pričom svedok si už ďalšiu spoluprácu v priestore OKS nepamätá. Na otázku navrhovateľa, či svedok pripisuje tú skutočnosť stiahnutia sa navrhovateľa z verejného a politického života udalosti, ktorá nastala s ministrom, svedok uviedol, že áno, že sú malá skupina ľudí politicky činných, väčšinou sa poznali, a tento incident vniesol do toho prostredia odmietavý postoj k navrhovateľovi. Svedok uviedol, že si pamätá, že navrhovateľ protestoval proti prepusteniu zo štátnej služby.

Navrhovateľ v žalobnom návrhu (po pripustení zmeny žalobného petitu súdom) tvrdil, že došlo k zásahu do jeho cti a dôstojnosti (t.j. k zásahu do jeho osobnostných práv) z dôvodu nesprávneho úradného postupu osobitnej komisie MV SR pri zaujatí stanoviska o jeho nespoľahlivosti ako aj z dôvodu nezákonného rozhodnutia na základe ktorého mu bol odňatý zbrojný preukaz. Súd mal za to, že sa navrhovateľovi navrhnutými dôkazmi (výpoveďami svedkov) nepodarilo preukázať vznik nemajetkovej ujmy v takej výške, ako si ju uplatňoval v žalobnom návrhu.

Svedkovia totiž vo svojich výpovediach predovšetkým potvrdili to, že najväčší negatívny dopad na osobnostnú sféru navrhovateľa mala predovšetkým skutočnosť vzniku incidentu medzi bývalým L. S. L.. S. a navrhovateľom, ktorý vyvrcholil tým, že bol navrhovateľ vyvedený z ministerstva. Zároveň negatívny dopad na osobnostnú sféru navrhovateľa malo aj jeho nezákonné prepustenie zo štátnej služby. Negatívny dopad odňatia zbrojného preukazu bol síce preukázaný, avšak neumožňoval súdu priznanie nemajetkovej ujmy v takej výške v akej sú ju uplatnil žalobným návrhom. Predovšetkým súd uvádza, že svedok Kovács sa vôbec nevedel vyjadriť ku skutočnosti, že navrhovateľovi bol odňatý jeho zbrojný preukaz, nemal o tom vedomosť. Pokiaľ ide o svedka I.. R. tento rovnako vo svojej výpovedi potvrdil predovšetkým to, že vedel, že bol navrhovateľ po incidente s ministrom vyvedený z budovy ministerstva zdravotníctva, o tom, že bol navrhovateľovi odňatý zbrojný preukaz sa dozvedel len letmo aj to len od navrhovateľa (viď svedkov výrok: "….skôr si pamätám na to, že mu predstaviteľ Ministerstva dopravy volal telefonicky, v tom duchu, že či navrhovateľ nie je ten jeho kamarát, ktorý má tu firmu Kettner na Slovensku, B. M. L. S. F. z Ministerstva"....). Uvedené rovnako vyplýva z jeho výpovede, keď svedok uviedol, že si nepamätá na reakcie iných ľudí na predmetnú udalosť (svedok uviedol, že: " pokiaľ ide o jeho vedomosť ohľadne postoja iných ľudí voči navrhovateľovi po tomto období, svedok uviedol, že s týmto extra skúsenosti nemá.....), svedok si nepamätal, že by sa v tejto súvislosti diskutovalo o osobe navrhovateľa v poľovníckej obci, keď svedok práve naopak uviedol, že "najviac rezonovalo to, že

navrhovateľa vyviedli z Ministerstva zdravotníctva SR, svedok síce zachytil informáciu, že navrhovateľ nemá zbrojný preukaz, avšak nemá vedomosť, že by sa to prerokovávalo na nejakom oficiálnom orgáne samosprávy poľovníckej obce". Rovnako tak potvrdil, že existujú viaceré spoločnosti, ktoré sa zaoberajú predajom zbraní, pričom svedok uviedol, že "sa prestal kontaktovať s navrhovateľom v oblasti zbraní aj z dôvodu, že bol navrhovateľ vyhlásený za osobu nespoľahlivú, avšak najmä preto, že svedok našiel aj iné zdroje nákupu poľovníckych potrieb".

Z výpovede tohto svedka mal teda súd za preukázané, že svedok mal vedomosť skôr o incidente, ktorý sa odohral na ministerstve zdravotníctva, ako o tom, že bol navrhovateľovi odňatý zbrojný preukaz, že sa svedok nestretol s reakciami iných ľudí na predmetnú kauzu, že otázka odňatia zbrojného preukazu nerezonovala na poľovníckej obci, a že jeho kontakty ohľadne nákupu zbraní ochladli skôr preto, že si našiel aj iné zdroje nákupu poľovníckych potrieb.

Na druhej strane svedok čiastočne potvrdil, že odňatie zbrojného preukazu malo u navrhovateľa negatívne dopady, nakoľko ho považoval za vášnivého poľovníka (pričom bez zbrojného preukazu si možno len ťažko vysvetliť výkon práva poľovníctva) a pripustil, že obchodné vzťahy medzi nimi ochladli aj z dôvodu, že bol navrhovateľ vyhlásený za nespoľahlivého pre držbu a nosenie zbrane.

Existenciu nemajetkovej ujmy potvrdil predovšetkým svedok T. U., ktorý potvrdil, že navrhovateľ je milovníkom zbraní, a tým, že o ne prišiel kvôli nezmyselnému obvineniu, tak to na neho veľmi zle psychicky pôsobilo. Svedok potvrdil, že predmetný zásah sa prejavil aj v ich spolku, nakoľko tým, že navrhovateľ chodil k nim poľovať, väčšina poľovníkov ho poznala, stavali sa k tomu aj ostatní členovia, ktorí hovorili, že je to "nenormálne". Svedok poukázal, že v tomto období nemohol navrhovateľ u nich poľovať, nakoľko stratil oprávnenie na nosenie a držanie zbraní a tým mu bol znemožnený výkon poľovníctva, navrhovateľ sa nemohol podieľať na pripomienkovaní novely zákona o poľovníctve. Svedok uviedol, že firma Ketner je celosvetovo známa firma, tým pádom si nielen on, ale aj iní poľovníci nakupovali pomôcky pre výkon poľovníctva cestou navrhovateľa. Meno navrhovateľa sa spájalo s touto firmou, pričom každý si rozmyslí, či si od takejto osoby kúpi zbraň, a pokiaľ mu je známe, od tej doby nikto od nich nekupoval z firmy Ketner zbrane ani pomôcky. Svedok potvrdil, že sa o skutočnosti, že bol navrhovateľ vyhlásený za nespoľahlivého dozvedel jednak z televízie, jednak z novín a aj z počutia od iných ľudí.

Napokon svedok L.. A. nevedel uviesť aké negatívne dopady mal žalovaný nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie na osobnostnú sféru navrhovateľa, nakoľko o týchto skutočnostiach nevedel, vedel len o incidente s ministrom, a len v tejto súvislosti svedok potvrdil, že sa navrhovateľ stiahol z politického života (teda nie pre odňatie zbrojného preukazu, ani pre vyslovenie jeho nespoľahlivosti, ale pre incident, ktorý sa odohral na ministerstve ešte v roku 2003).

Z takto vykonaného dokazovania teda vyplynulo, že hlavnou príčinnou negatívnych zásahov do cti, dôstojnosti resp. osobnostných práv navrhovateľa bol incident, ktorý sa odohral na ministerstve zdravotníctva medzi vtedajším ministrom a navrhovateľom, od tohto momentu sa začala voči navrhovateľovi "perzekúcia", ktorá vyvrcholila jeho odvolaním zo štátnej služby ako aj previerkami ohľadne spôsobilosti na držanie zbrane. Teda nie naopak, že vyhlásenie o nespôsobilosti a odňatie zbrojného preukazu boli hlavnými príčinami negatívnych dopadov na osobnostnú sféru navrhovateľa, ale bol to predmetný incident a následné prepustenie zo štátnej služby. Uvedenému nasvedčujú aj navrhovateľom predložené lekárske správy o zdravotnom stave navrhovateľa z ktorých nepochybne vyplýva, že navrhovateľ trpí rekurentnou depresívnou poruchou, ktorá u neho pretrváva vzhľadom na neriešenie základného problému so zamestnávateľom a preto sa tento stav chronifikuje. Je teda zrejmé, že základný problém ochorenia navrhovateľa spočíva v problémoch so zamestnávateľom (neplatné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru) a nie v probléme s dočasným odňatím zbrojného preukazu a sťaženia výkonu práva poľovníctva.

Rovnako tak pokiaľ ide o spájanie osoby navrhovateľa s firmou Kettner, s.r.o., negatívny dopad (t.j. odsun zákazníkov, poškodenie mena spoločnosti a pod.) sa týka predovšetkým tejto spoločnosti. Inak povedané táto spoločnosť si mala uplatňovať nároky vzniknuté z neoprávneného zásahu do jej dobrého mena, povesti ako aj prípadnú náhradu škody z dôvodu zníženia zákaziek a odlivu jej klientov. Tieto nároky však nemožno zamieňať s osobnostnými právami navrhovateľa, nakoľko v tomto smere nesvedčí navrhovateľovi aktívna vecná legitimácia na uplatňovanie aj týchto nárokov (táto svedčí len spoločnosti Kettner, s.r.o.).

Samozrejme ani neoprávnený zásah vo forme žalovaného nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia nebol bez významu, a tento nepochybne zasiahol negatívne do osobnostných práv navrhovateľa, avšak v menšej miere. Tento zásah sa totiž prejavil predovšetkým v znemožnení vykonávať záľubu u navrhovateľa a to bol výkon práva poľovníctva. Je nepochybné, že bez zbrojného preukazu nemožno plnohodnotne túto záľubu vykonávať, aj keď jej výkon nie je úplne znemožnený (možno chodiť na poľovačky, avšak nemožno strieľať zver). V tomto smere však navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno v takom rozsahu, aby mu súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy v žalovanej výške. Predovšetkým tvrdenia svedkov boli v tomto smere viac menej vo všeobecnej rovine, a nepreukazovali konkrétne prípady dopadu na osobnostnú sféru navrhovateľa. Navrhovateľ napr. nepredložil dôkaz o tom, že z tohto dôvodu nebol pozývaný na poľovačky, stretnutia poľovníkov, že by bol disciplinárne stíhaní v poľovníckej obci, že by stratil funkciu alebo členstvo v poľovnom združení a pod.

Rovnako tak treba potvrdiť, že predmetná kauza bola medializovaná tak v printových ako aj televíznych médiách (predložené DVD nosiče), kde bolo zverejnené, že navrhovateľovi boli odňaté zbrane ako aj zbrojný preukaz.

Súd pri priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch musí v každom jednotlivom prípade vychádzať z dostatočne zisteného skutkového stavu a v tomto rámci sa opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiska vzťahujúce sa k zisteniu miery zásahu do osobnostných práv dotknutej osoby.

O zníženie dôstojnosti fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere ide, pokiaľ ujmu vzniknutú v osobnostnej sfére fyzická osoba vzhľadom k povahe, intenzite, opakovaniu, trvaniu a šírke okruhu pôsobenia nepriaznivého následku pociťuje a prežíva ako závažnú. Aj keď sa určenie výšky tohto zadosťučinenia stáva predmetom voľného uváženia súdu, musí súd v každom jednotlivom prípade vychádzať z úplného skutkového stavu a v tomto rámci sa opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiska.

V posudzovanom prípade mal teda súd za preukázané, že navrhovateľovi vznikla nezákonnými zásahmi odporcu nemajetková ujma, ktorej výšku súd ustálil vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania. Súd mal za preukázané, že navrhovateľ je milovníkom zbraní, poľovníctva, pričom v dôsledku týchto zásahov bol nútený niektoré zbrane predať, iné bol povinný odovzdať príslušnému útvaru PZ v zmysle uloženia tejto povinnosti nezákonným rozhodnutím, je nepochybné, že uvedené zásahy sa prejavili aj vo fungovaní rodinnej spoločnosti E. Kettner s.r.o. (nakoľko meno navrhovateľa a jeho osoba sa spájala v poľovníckych kruhoch s menom tejto spoločnosti) odlivom zákazníkov, čoho dopad sa prejavil aj v majetkovej sfére navrhovateľa tým, že zisky z podnikania tejto spoločnosti sa zmenšili (v tomto smere si však navrhovateľ škodu nevyčíslil), je nepochybné, že veľkou záľubou (možno to nazvať až životným koníčkom) navrhovateľa bolo poľovníctvo, kde sa vo výraznej miere obmedzila angažovanosť navrhovateľa v tejto oblasti práve z dôvodu predmetných zásahov.

Na druhej strane súd nepriznal nemajetkovú ujmu v takej výške ako si ju uplatňoval navrhovateľ, nakoľko v konaní bolo preukázané, že najväčšie zásahy do jeho osobnostných práv boli vyvolané práve incidentom, ktorý sa odohral na ministerstve zdravotníctva (tento bol "spúšťačom" aj ďalších zásahov do jeho práv) a následným prepustením navrhovateľa zo štátnej služby. Aj politickú kariéru navrhovateľ zanechal práve pre incident na ministerstve zdravotníctva. Uvedené potvrdzujú nielen výpovede svedkov, ale aj predložené lekárske správy z ktorých nepochybne vyplýva, že psychické ochorenie navrhovateľa bolo vyvolané a pretrváva práve pre nedoriešené nezhody so zamestnávateľom. Je teda zrejmé, že navrhovateľ mal svoje nároky uplatňovať predovšetkým cestou ochrany osobnosti voči bývalému ministrovi zdravotníctva ako aj voči svojmu zamestnávateľovi, ktorý ho nezákonne prepustil zo štátnej služby.

Vyššie uvedené napokon nepriamo potvrdzuje aj samotná záverečná reč navrhovateľa, ktorý v nej okrem iného poukázal na: "vyjadrenia hovorkyne PZ p. Marty Bujňákovej, ktoré boli zverejnené v denníku 24 hodín dňa 06.11.2005 " je však možné, že kľúčom k vysvetleniu je incident, ktorý sa odohral na MZ ešte v roku 2003". Tieto skutočnosti boli opakovane zverejnené aj v TV, pričom vyslovenie nespoľahlivosti pre držbu zbrane osobitnou komisiou Ministra vnútra SR a rozhodnutie o odňatí zbrojného preukazu bolo zo strany odporcu spájané s údajným vyhrážaním sa ministrovi zdravotníctva. Svedok A. potvrdil aj skutočnosť, že po roku 2005 sa navrhovateľ úplne prestal odborne a politicky angažovať".

Z tejto časti záverečnej reči je teda zrejmé, že hlavnou príčinou všetkých problémov navrhovateľa bol práve incident, ktorý sa odohral na ministerstve a nie odňatie zbrojného preukazu, táto skutočnosť už bola len následkom uvedeného incidentu resp. jeho pokračovaním. Sám navrhovateľ potvrdil, že vyslovenie nespoľahlivosti pre držbu zbrane osobitnou komisiou Ministra vnútra SR a rozhodnutie o odňatí zbrojného preukazu bolo zo strany odporcu spájané s údajným vyhrážaním sa ministrovi zdravotníctva, rovnako tak svedok A. potvrdil, že politická kariéra navrhovateľa skončila v dôsledku tohto incidentu. Je teda zrejmé, že navrhovateľ mal v prvom rade uplatňovať svoje nároky voči bývalému ministrovi (cestou žaloby na ochranu osobnosti) a svojmu zamestnávateľovi (následky spojené s nezákonným prepustením).

Napriek uvedenému mal súd za to, že aj zásahy, ktoré boli predmetom tohto konania spôsobili negatívne dopady u navrhovateľa a to najmä v jeho záujmovej sfére - sfére poľovníctva, športovej streľby a zbraní. Preto priznal navrhovateľovi odškodnenie za nemajetkovú ujmu vo výške, ktorá je uvedená vo výroku rozsudku a vo zvyšnej časti nárok na nemajetkovú ujmu zamietol.

S poukazom na vyššie uvedené, súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách súd rozhodne doplňujúcim rozsudkom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia na Okresnom súde Bratislava I v Bratislave. Z odvolania má byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

Zároveň v ňom treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis